

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 13/2020-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], a [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpených advokátom JUDr. Richardom Kovalčíkom, Rázusova 1, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice II sp. zn. 22 C 64/2018 zo 14. septembra 2018 a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 373/2018 z 21. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] a [REDAKČIA]
o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 22 C 64/2018 zo 14. septembra 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 373/2018 z 21. novembra 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“)

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia podali 28. augusta 2018 okresnému súdu návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhali, aby okresný súd uložil [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „žalovaný“), zdržať sa akýchkoľvek stavebných prác v súvislosti s realizáciou stavby „Parkovisko [REDACTED]“ na pozemkoch registra C KN s parcelnými číslami [REDACTED] [REDACTED] v katastrálnom území [REDACTED], ktorá bola povolená rozhodnutím mesta Košice č. MK/A/2017/07510 z 2. marca 2017 (ďalej len „stavebné rozhodnutie“), a to až do právoplatného skončenia konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 6 S 101/2018, ktorého začatie iniciovali sťažovatelia ako opomenutí účastníci stavebného konania, v ktorom bolo vydané stavebné rozhodnutie. Konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bolo vedené na okresnom súde pod sp. zn. 22 C 64/2018.

3. Okresný súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľov na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

4. Krajský súd napadnutým uznesením na základe odvolania sťažovateľov napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

5. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti poukazujú na to, že okresný súd úplne ignoroval ich tvrdenia a dôkazy a svoje rozhodnutie založil na svojvoľnom názore, ktorý nemá oporu v žiadnom zákone.

6. Sťažovatelia namietajú, že argumentácia okresného súdu založená na názore, že sťažovatelia mali možnosť využiť inštitút odkladného účinku správnej žaloby v správnom konaní, nemá oporu v platnom práve. Podľa názoru sťažovateľov skutočnosť, že zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov umožňuje priznanie odkladného účinku správnej žalobe, ešte sama osebe nevylučuje nariadenie neodkladného opatrenia.

7. Krajský súd sa uvedenými námietkami podľa názoru sťažovateľov nezaoberal, čím „*vadnosť*“ postupu a rozhodnutia okresného súdu neodstránil a rozhodol na základe iného právneho názoru ako okresný súd, ktorý taktiež nemá oporu v zákone. Podľa názoru krajského súdu neodkladné opatrenie nie je možné nariadiť, ak nárok na nariadenie neodkladného opatrenia nemá vzťah k žiadnemu hmotnoprávnemu nároku vyplývajúcemu zo záväzkovo-právneho vzťahu medzi sťažovateľmi ako žalobcami a žalovaným. Sťažovatelia namietajú, že zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) nepožaduje, aby v prípade nariadenia neodkladného opatrenia muselo v tejto súvislosti existovať aj konanie vo veci samej. V tejto súvislosti poukazujú aj na to, že Civilný sporový poriadok nevylučuje, aby neodkladné opatrenie bolo nariadené aj vo vzťahu k inej osobe, ako je sporová strana v konaní o žalobe, a preto, ak žalovaný nie je stranou sporu v správnom konaní, ešte to neznamená, že súd nemôže tejto osobe neodkladným opatrením uložiť povinnosť dočasného zdržania sa konania.

8. Sťažovatelia taktiež namietajú porušenie zásady dvojinštančnosti konania krajským súdom, keď krajský súd založil svoje rozhodnutie na úplne inom právnom názore

ako okresný súd bez možnosti sťažovateľov sa k tomuto právnomu názoru v konaní vyjadriť.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na súdnu a inú právnu ochranu, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, uznesením Okresného súdu Košice II zo dňa 14.09.2018, sp. zn. 22C/64/2018 a uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21.11.2018, sp. zn. 1 Co/373/2018 porušené bolo.

II. Uznesenie Okresného súdu Košice II zo dňa 14.09.2018, sp. zn. 22C/64/2018 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21.11.2018, sp. zn. 1 Co/373/2018 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Košice II na ďalšie konanie.

III. Okresný súd Košice II a Krajský súd sú povinní spoločne a nerozdielne sťažovateľom nahradiť trovy konania do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom

je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

13. Ústavný súd považuje za potrebné ozrejmiť, že právna vec sťažovateľov bola pôvodne pridelená sudkyňi spravodajkyňi Ľudmile Gajdošíkovej, ktorej funkčné obdobie sudkyne ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V zmysle čl. X ods. 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 zo 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola táto vec s účinnosťou od 16. októbra 2019 prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce prejednaná a rozhodnutá vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Ladislav Duditš a Libor Duřa (sudca spravodajca).

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,

- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

18. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a k čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

19. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v námietke, že okresný súd rozhodol na základe svojvoľného názoru nemajúceho oporu v platnom práve a ignoroval pritom tvrdenia a argumenty sťažovateľov. Sťažovatelia namietajú, že krajský súd potvrdením „*vadného*“ napadnutého uznesenia okresného súdu a porušením zásady dvojinstančnosti konania porušil ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 22 C 64/2018 zo 14. septembra 2018

20. Sťažovatelia pred ústavným súdom namietajú porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 22 C 64/2018 zo 14. septembra 2018.

21. Z princípu subsidiarity podľa citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) vyplýva, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

22. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

23. Sťažovatelia v tomto prípade mali v zmysle príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku právo domáhať sa ochrany svojich práv v rámci podania odvolania. Túto možnosť sťažovatelia aj využili, a preto, uplatňujúc princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie okresného súdu, pretože predmetné rozhodnutie preskúmal krajský súd, ktorý rozhodol o odvolaní sťažovateľov.

24. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci v zmysle § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Co 373/2018 z 21. novembra 2018

25. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

26. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

27. Z hľadiska sťažovateľmi uplatnenej argumentácie ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, veľmi zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí

všeobecných súdov o neodkladných opatreniach, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide spravidla o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom.

28. Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

29. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte dodáva, že v zmysle svojej ustálenej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o ústavných sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je preto daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (m. m. I. ÚS 225/03). Opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného zdôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom. Takéto vybočenie, resp.

neodôvodnenosť rozhodnutia však ústavný súd v prípade sťažovateľov nevezhliadol. Ich ústavná sťažnosť je v podstate len nesúhlasom s rozhodnutím všeobecného súdu. Z prednesených argumentov nevyplýva nič, čo by posunulo prejednávajúcu vec do ústavnoprávnej roviny.

30. K námietke sťažovateľov o nesprávnosti argumentácie krajského súdu (odobrením argumentácie okresného súdu) o možnosti využitia inštitútu odkladného účinku správnej žaloby na ochranu ich práv podľa Správneho súdneho poriadku ústavný súd považuje za potrebné poukázať, že predmetný postup reflektuje princíp subsidiarity uloženia neodkladného opatrenia vyplývajúci z § 324 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

31. Poukazujúc na predmetné ustanovenie § 324 ods. 3 CSP, ústavný súd konštatuje, že subsidiarita týkajúca sa nariadenia neodkladných opatrení je síce výslovne upravená len vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu, avšak podľa právneho názoru ústavného súdu je aplikovateľná aj vo vzťahu k iným inštitútom, prostredníctvom ktorých môže byť dosiahnutá účinná súdna ochrana. Z uvedeného je zrejmé, že jej aplikácia sa primerane vzťahuje aj na tie právne inštitúty, prostredníctvom ktorých sú práva a oprávnené záujmy fyzickej, resp. právnickej osoby adekvátne a účinne chránené. Ústavný súd pripúšťa, že aplikáciu princípu subsidiarity je potrebné posudzovať vždy individuálne, avšak zároveň je toho názoru, že v prípade sťažovateľov využitie iného právneho inštitútu môže účelnejšie zabezpečiť ochranu práv sťažovateľov ako opomenutých účastníkov stavebného konania (sťažovatelia v správnom súdnom konaní túto možnosť využili a podali aj návrh na priznanie odkladného účinku správnej žaloby, pozn.) a vzhľadom na okolnosti prípadu vylúčiť potrebu úpravy pomerov strán prostredníctvom neodkladného opatrenia (m. m. I. ÚS 257/2019).

32. Predmetom ústavnej sťažnosti sťažovateľov vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu je aj tvrdenie o nesprávnosti právneho posúdenia veci krajským súdom, ktorý uviedol: „*Už z petitu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia ale aj z tvrdení*

žalobcov je zrejmé, že uloženie povinnosti zdržať sa žalovanému akýchkoľvek stavebných prác jednoznačne súvisí so správnym konaním. Žalobcovia totiž nariadenie neodkladného opatrenia, ktorého sa domáhajú v civilnom konaní opierajú o dôvody, týkajúce sa pochybenia správneho orgánu. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia tak nemá vzťah k žiadnemu hmotnoprávnemu nároku, vyplývajúcemu zo záväzkovoprávneho vzťahu medzi stranami sporu. Pokiaľ teda návrh žalobcov na nariadenie neodkladného opatrenia nesúvisí so žiadnym hmotno-právnym nárokom strán sporu, nemožno takémuto návrhu vyhovieť.“

33. Sťažovatelia vo svojej argumentácii poukazujú na skutočnosť, že Civilný sporový poriadok nepožaduje, aby v prípade neodkladného opatrenia muselo v tejto súvislosti existovať aj konanie vo veci samej. Z uvedeného preto podľa názoru sťažovateľov vyplýva, že nie je nevyhnutné, aby medzi sťažovateľmi a žalovaným muselo existovať aj konanie vo veci samej, v ktorom by si proti žalovanému uplatňovali osobitný hmotnoprávny nárok. V tejto súvislosti poukazujú aj na skutočnosť, že Civilný sporový poriadok nevyklučuje, aby neodkladné opatrenie bolo nariadené aj vo vzťahu k inej osobe, ako je sporová strana v konaní o žalobe.

34. Ústavný súd k uvedeným námietkam sťažovateľov považuje za potrebné uviesť, že krajský súd v napadnutom uznesení nepoprel možnosť nariadenia neodkladného opatrenia vo vzťahu k inej osobe, ako je sporová strana v konaní o žalobe, ani vec právne neposúdil tak, že by v tejto súvislosti muselo existovať aj konanie vo veci samej, ako to mylne vyvodzujú sťažovatelia. Krajský súd uviedol, že sťažovatelia svoj nárok na nariadenie neodkladného opatrenia opierajú výlučne o dôvody týkajúce sa pochybenia správneho orgánu, ktorý sťažovateľov nepribral za účastníkov stavebného konania, a teda (obsahovo) uzavrel, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia nemá vzťah k žiadnemu subjektívnemu hmotnému právu, ktoré by vyplývalo z právneho vzťahu medzi sťažovateľmi a žalovaným alebo inou osobou (a ktoré by, ako dodáva ústavný súd, mohlo byť predmetom konania o žalobe podľa Civilného sporového poriadku). Ak preto krajský súd dospel k záveru, ktorého výsledkom je, že návrh žalobcov nesúvisí so žiadnym procesne relevantným hmotno-právnym nárokom strán sporu o právo (bez ohľadu na to, či

tento návrh smeruje proti strane už vedeného alebo budúceho možného konania o žalobe, alebo proti tretej osobe, pozn.), tomuto jeho názoru nemožno z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť.

35. K námietkam sťažovateľov o nevysporiadaní sa krajského súdu s ich podstatnými tvrdeniami a dôkazmi ústavný súd uvádza, že za daných okolností pre vec bolo podstatné a výlučne rozhodujúce právne posúdenie o nedostatku návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia z hľadiska neexistencie žiadneho hmotnoprávneho titulu relevantného pre konanie podľa Civilného sporového poriadku, ktorý by vyplýval z právneho vzťahu medzi sťažovateľmi a žalovaným alebo inou osobou, čo v sebe konzumuje odpoveď na námietky sťažovateľov o preukázaní pasívnej vecnej legitímácie žalovaného i odpoveď na ich argumenty týkajúce sa osvedčenia všetkých predpokladov na nariadenie neodkladného opatrenia.

36. K námietke porušenia dvojinštančnosti súdneho konania krajským súdom v dôsledku, že krajský súd založil svoje rozhodnutie na inom právnom posúdení veci ako okresný súd bez možnosti sťažovateľov sa k tomu vyjadriť, ústavný súd poukazuje na to, že jednak išlo len o doplnkovú argumentáciu krajského súdu k odvolacím námietkam sťažovateľov ako žalobcov a jednak osobitnej povahy inštitútu neodkladného opatrenia zodpovedá zjednodušený a zrýchlený procesný postup súdu pri rozhodovaní o návrhu na jeho nariadenie vrátane rozhodovania o podanom odvolaní. V tejto súvislosti taktiež ústavný súd pripomína, že rozhodnutie sa zásadne nezrušuje preto, aby sa formálne zopakoval proces a odstránili formálne vady, ak výsledok konania nemôže priniesť pre sťažovateľa priaznivejšie rozhodnutie (m. m. III. ÚS 246/2018). V danom prípade je zrejmé, že ani ďalšia prípadná argumentácia zo strany sťažovateľov by na rozhodnutí krajského súdu nič nezmenila, keďže sťažovatelia zjavne nepreukázali splnenie podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia.

37. Predpokladom pre záver o porušení základných práv a slobôd je totiž iba také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né následnou činnosťou všeobecného súdu napr. v konaní o veci samej (porov. I. ÚS 46/00, III. ÚS 406/2013). Ústavný súd

ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o neodkladných opatreniach v prípadoch, kde neodkladné opatrenia do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (porov. m. m. IV. ÚS 82/09), resp. kde s ohľadom na charakter konkrétneho rozhodnutia o neodkladnom opatrení nemôže toto zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, keďže nemusí zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu (porov. m. m. III. ÚS 309/2012). V dotknutej veci sa však posudzovanie týchto otázok netýka civilného sporového konania, ale správneho súdneho konania a jeho inštitútov.

38. Ústavný súd preto konštatuje, že napadnutým uznesením krajského súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani k porušeniu ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

39. V závere ústavný súd dodáva, že vzhľadom na to, že odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej obsiahnutými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu